

מבין המתחרים לא הגיעו לסיום, נעלמו יחד עם העגלות. בכיכר היכל-התרבות נאספו 40 אלף איש, כדי לחזות בתחרות בחירת מלכת שושן. על גשר העץ המתוח בין שתי בובות ענק, המייצגות את אחשורוש ואת ושתי, הבי היקה הקרחת של המנחה אורי לוי, לצד עשרים השמלות הנפוחות של המועמדות לתואר. מאחר שגשר העץ עליו ניצבו ה- מועמדות היה מורם מהכיכר, יכול היה הקהל לסקור אותן עד למקום בו מסתיי מות גרבי הניילון שלהן. אלא שבשלב זה לא היה עדיין הקהל, מורכב רובו מילדים מתחת לגיל ההתעניינות במלכות-יופי, מר להתלהב. "אמא, מתי יהיו הויקוקין?!" צרח בקול ילד בן שבע, מחופש לטוטר צבאי.

שלוש נשים מחבר השופטים, שלקחו את העניין ברצינות נוראה, הודיעו מי מהמוע- מדות זכתה לעבור לשלב השני. כאשר קרא אורי לוי את המספרים בקול רם, ציפו כולם שהנכשלות תפרוץנה בככי. אלא שאף לא אחת מהן טרחה להויל דמעה אפילו. כעבור שתיים נערך השלב השני של התחרות. בינתיים הלכו כבר הילדים הביתה והמבוגרים שנשארו לא היו מוכנים לראות את רגלי המועמדות מרחוק. תוך דקה נהפכו כל הביות החסימה, והקהל בחן את המועמדות בזוית-ראיה ישרה, מלמטה ל- מעלה. דולי אדלר, דוגמנית בת 17, הוכ- תרה כמלכת שושן, זכתה בפרס הגדול: הזדמנות להשתתף בתחרות ניספת על תואר מלכת אסתר למחרת היום, אבל הפעם לא תחת כיפת השמיים, אלא באולם סגור.

☆☆☆
אלופים שהוכיחו

האטרקציה של החגיגות היתה ללא ספק תכנית כולט בטירה אחת, שנער-

שכרע תחת לחץ ההסתערות של הקהל. אלפי האנשים שהצטופפו סביב המגדל היו אישיים, לא נענו למקדיים שעל הבמה. מלבד ה- אדישות, שלטו במקום חוסר-שמעת ומתפרעים עשו כסוב בעיניהם.

לי, שנשאר לשבת בשקט בהופעות כאלה ואינו זורק עגבניות. אבל משהו בכל זאת קרה. אחרי שצחח המשיבים סיים את תפי קדו, עלתה יונה עטרי על הבמה להשמיע פזמון שחובר במקום. היא לימדה את ה- קהל לשיר עמה את הפזמון החוזר: "אי, אי! זה לא טוב!" משום מה מצאה הסיסמא חן בעיני הקהל. הוא המשיך לשיר את הפזמון החוזר תוך מחיאות כפיים, פוצץ את ההופעה לפני סופה בשירת: "אי-אי! זה לא טוב!"

הופעת בידור אחרת, שהחלה בחצות ב- היכל התרבות תחת הכותרת היה היו פורים, הסתיימה אף היא בכשלון אחרי ש- הקהל, ששילם סכומים גבוהים עבור הכר- טיסים, התאכזב מרמת המופע, שיסע את האמנים בקריאות לעג ופוצץ את ההופעה לפני סיומה.

בתום החגיגות התברר שסיסמתן "לא כל יום פורים" לא הלמה אותן ביותר. המימרה: "פורים זה לא חג ונזלת אינה מחלה", היתה מתאימה יותר.

מגדל השעשועים העי נק, עטור המסכות, מטרופני

המגדל - רגע לפני

מתרומם בתוך ים של אורות באמצע כיכר דיזנגוף, דקות מספר לפני

בשלים הבאים נעשות הבדיחות תפלות יותר וגסות יותר. הקהל נעשה חסר סבל- נות. מדי פעם פרצו קריאות: "את-הי-כ-ס-ף!" או, "איפה הבדיחות?!" בשביל שש מאות לירות לערב אתם רוצים עוד שנספר לכם בדיחות?!" משיב דן בן-אמוץ לקריאת ביני- ים. קורא הקריאה אינו משתתק: "דן, נראה אם יש לך דם וניפגש בחוץ." דן אינו נשאר חייב: "גבירתי, אם יש לך דם, אז נדחה את הפגישה לפעם אחרת."

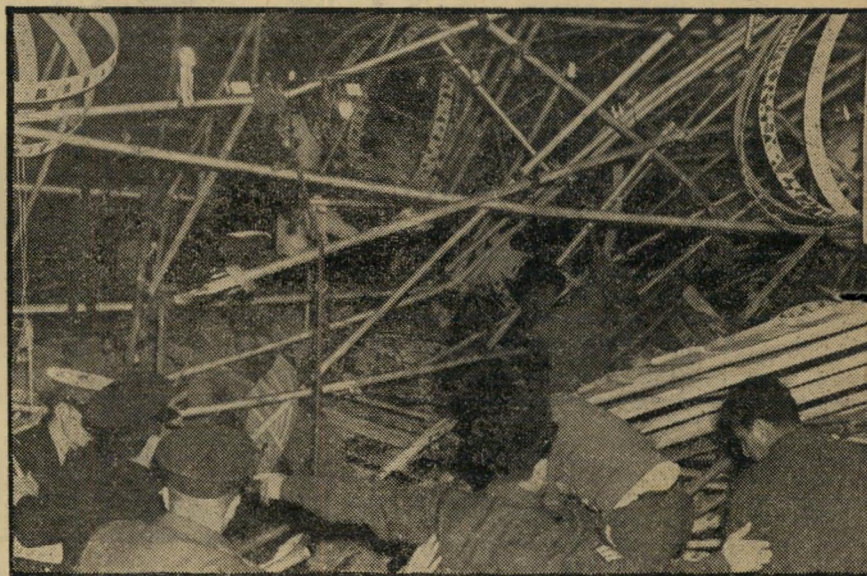
בחלק אחר של התכנית התבקשו אנשי הי- צוות להשלים פסוקים כמו: "עברו עשר שנים מאז נדרסתי עליידי איטובוס ומי- אז..."

"...ומאז עוד לא הצליחה המשטרה ל- הוציא את גופתי מבני-ברק", השלים רוזני- פלד.

"...ומאז אני חלק מנוף ארצנו!" הציע ביבר.

"...ורק היום הצלחתי לדרוס את ה- נהג!" הוסיף בן-אמוץ.

בהפסקה מתפעלים כולם מהקהל הישרא-

ההתמוטטות

המגדל, העשוי צינורות מתכת, ממוטט בתוך הבריכה ש- מתחתיו. בין השברים נראים אנשים שצנחו יחד עמו, כאשר ניסו לספס עליו. השוטרים, שחננו על טף הבריכה, מושיטים את עזרתם לנופלים ולמוכים.

אולם שררה דממה, ללא תגובות של צחיק, אלא במקרים בודדים. המשתתפים עצמם התחילו להרגיש לא בנוח. אבל הקוניאק שעל השולחן עוד להם להתגבר ולפלוט שפע של דברי ניבול-פה בטעם גרוע, עד שראש- העיר, מרדכי נמיר, עזב את האולם בהפי- סקה.

"מה משותף יותר מהשוק המשותף?" היתה השאלה הבאה.

"שמעון פרס", השיב בן-אמוץ, "זה לא שייך אבל זה בכלל מצחיק להגיד שמעון פרס."

"המגבת של ברליה", זרק מידד שיף לתוך המיקרופון.

בין השאר, התבקש הצוות למצוא סיסמת פירסומת למפעל הביוב העירוני.

"זה טוב, זה בושם!" הציע דידי.

"ישר מהיצרן לסרחן!" אמר אחינעמי.

"לריח אין כסף!" הפליט סלע.

"כל הנחלים הולכים אל הים, והים מלא," דרש מידד.

לועידה השנתית של הארכיאולוגים, הו- צעו הסיסמות הבאות:

רוזנפלד: "בעבר עתידנו!"

דידי: "הפור ואכול — בין כה ידיו יקח הכל!"

מידד: "אתם שאינם יכולים לחשוף יש- בנים צעירים — חושפים ישובים עתיקים!"

כה בקולנוע תל-אביב. הקהל, שזכר למש- תפי התכנית את חסד השתתפותם בשלושה בטירה, תכנית הבידור המקורית הטובה ביותר שהוצגה אי-פעם בארץ ושבה חיים, כמעט והרס את דלתות הזכוכית בנסיגנות פריצה. אלא שכעבור זמן קצר יחסית, שאלו רבים את עצמם מדוע, בעצם, נדחקו פנימה.

על הבמה ישבו אלה המגודרים כאלופי ההומור הישראלי: דן בן-אמוץ, שאול בי- בר, שלום רוזנפלד, דידי מנוסי, אורי סלע, מידד שיף ואמנון אחינעמי. התכנית נערי- כה במתכונת הישנה.

"מה הם ראשי התיבות של תקציב?" שאל המנחה, עמיקם גורביץ.

"ש. ק. ר." משיב אורי סלע.

רוזנפלד: זה ראשי תיבות של תמיד קרן ציונית יוצאת בהפסד.

דידי: "תדי קולק צריך יותר ביורוקרטיה."

"מדוע הכריז דיין שהפרה היא אויב ה- מדינה?" שאל עמיקם.

"הצרה עם שר החקלאות היא שהוא מסתכל רק על צד אחד", השיב דידי.

דן בן-אמוץ: "אני חושב שהיא התחילה קודם, היתה צריכים לשמוע מה היא אמרה עליו."

התשובות נוספות כאילו בחלל ריק. ב-

החליצה

קבוצת מצילים מוציאה פצוע מתוך הריסות מגדל המתכת שהתמוטט. רוב הנפגעים נשלחו לבתי-הם, אולם ארבעה אנשים נפצעו בצורה רצינית יותר, נשארו לטיפול בבית-חולים. מכבי-אש ואנשי מג'ודי-אדום עזרו אף הם.